

«Què fas aquí? Puja!»

▶ En aquest diumenge del Bon Pastor, volem recordar una anècdota molt significativa de la manera de ser del papa Francesc com a pastor proper a la gent. Un sacerdot d'Amèrica Llatina que coneixia el cardenal Bergoglio quan aquest era arquebisbe de Buenos Aires, va anar, com un més, a l'audiència general

que el Papa concedeix els dimecres a la plaça de Sant Pere. Francesc el va reconèixer i, amb tota espontaneïtat, li va dir: «Què fas aquí? Puja!» El sacerdot no va dubtar a complir l'ordre i va pujar al costat del Sant Pare. (Apareix, somrient, a la dreta de la foto, a l'esquena del Papa, mentre aquest saluda una nena.)

GLOSSA

Un món nou, una vida nova

Un noi de vint-i-cinc anys educat al marge del fet religiós, que n'ha sentit parlar sempre negativament en l'entorn proper, es fa preguntes sobre el sentit de la vida i de la pròpia existència quan, sobtadament, mor el seu pare. La noia amb qui surt li parla de Jesús. Sent inquietud a partir del que diu l'Evangelí. Coneix, també, l'acció social de Càritas. Entreveu que la fe no són només paraules buides, com ell pensava i li havien dit. Es replanteja la formació espiritual rebuda i, a poc a poc, troba noves respostes i intueix nous horitzons amb sentit. Comença a estar disposat a acollir el do de la fe, el gran do de Déu. Quan altres s'allunyen de Déu, ell sent la necessitat d'acostar-s'hi.

S'integra en un grup de catecúmens i, durant dos anys, s'endinsa en el coneixement i la vivència que l'apropa al Déu que és Pare, Fill i Esperit Sant. Cada setmana es reuneix amb el seu catequista. Comença la sessió amb un quart d'hora de pregària a la capella. Segueix, després, el treball dels continguts previstos a partir de les exposicions del catequista i del diàleg que se suscita entre els companys. Treballen el que la comunitat creient, l'Es-

glésia, creu i confessa. Una setmana i una altra, amb constància i interès creixent. És temps de reflexió i d'acció, d'iniciació en la fe i en la vida cristiana. Molts esquemes es capgiren, d'altres s'han de reformular de bell nou. Acció, pregària i reflexió per accedir amb coherència al camí de les Benaurances, el camí de Jesús.

L'experiència del dolor, viscut amb la pèrdua del pare; l'amor de la xicoteta, que ha volgut fer-lo participar de la joia de l'amor; la donació incondicional percebuda en el servei als altres; el catecumenat en el marc d'una comunitat cristiana...

L'esperit va bufar mitjançant persones concretes i va portar aquest noi a la *conversió*, a *girar-se vers Déu*, en un procés de creixement i maduració de la fe que va culminar en la celebració comunitària conjunta dels sacraments del Baptisme, de la Confirmació i l'Eucaristia, la nit de Pasqua. Ell i els seus companys participen d'una Vida Nova unint-se a Crist, l'Amic i el Mestre. «Els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17).

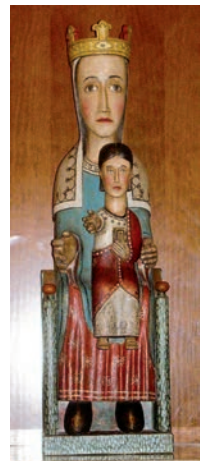
Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

100 anys de patronatge sobre Andorra de la Mare de Déu de Meritxell

El proper dia **13 de maig de 2014** es compliran **100 anys de la declaració pontificia de la Mare de Déu de Meritxell com a Patrona principal de les Valls d'Andorra**, per part del Papa Sant Pius X, a través del Cardenal Martinelli. És un motiu de gran alegria per a tot el Principat d'Andorra i per a tot el bisbat d'Urgell. La Mare de Jesucrist esdevenia Mare i Protectora de tots els andorrans. En donem gràcies a Déu! I ho farem de forma més solemne en la propera festa del 8 de setembre.

La gran devoció i admiració cap a la Verge de Meritxell al llarg dels segles XIX i XX, i el goig pel sentiment nacional dels habitants d'Andorra, van portar el Consell General de les Valls, quan n'era Síndic el canillenc M.I. Nicolau Duedra, el 24 d'octubre de 1873, a declarar oficialment i per unanimitat la Mare de Déu de Meritxell com a Patrona de les Valls d'Andorra. Ho anunciaven així: «*De complert i unànim acord consigna el fet que Nostra Senyora de Meritxell és considerada per a les Valls d'Andorra com a Patrona i especial Protectora seva des de temps immemorial*». Aquest fervor féu que el Bisbe-copríncep Joan Benlloch, el 14 de març de 1914 demanés oficialment aquest patronatge, que arribà al maig de 1914, després de 40 anys d'espera per convulsions de l'època i desavinences, però finalment arribava la confirmació pontificia del seu patronatge. El Consell, joiós per la notícia, va voler que aquell moment se solemnitzés i acordà que se celebrés la Diada Nacional de les Valls cada 8 de setembre, festa de la Nativitat de la Verge Maria. Anys més tard el 8 de setembre de 1921, essent Bisbe-copríncep Justí Guitart, fou coronada canònicament la seva Imatge pel seu amic, el Cardenal arquebisbe metropolità de Tarragona, Francesc Vidal i Barraquer. Cada 8 de setembre, el poble andorrà viu una festa d'unitat i concòrdia on la Mare de Déu és la protagonista absoluta. Tot gira al voltant de Meritxell, la Verge de tots. Milers de persones i famílies senceres pelegrinen fins al Santuari, per donar gràcies i manifestar el seu sentiment d'alegria i entusiasme. Li posem en mans de Maria les nostres preocupacions i necessitats, les nostres penes i alegries, i tot el que li cal a la pàtria andorrana.

La sagrada **imatge de la Mare de Déu de Meritxell** («*la llum del migdia*») sempre acull tots els andorrans i tots els visitants i pelegrins. És la Reina, Mare del Rei de l'univers, que descansa tranquil i serè a la seva falda, per ajudar tothom. Ella és presentada com a Seu de la Saviesa («*Sedes Sapientiae*») on reposa Jesús Infant, el Rei de tota Veritat, el qual amb una mà sosté els Evangelis, la Paraula que dona Vida, i amb l'altra acull els pelegrins. I la Verge Maria, que és la Mare del Senyor de l'univers, i que té els ulls grans i oberts, va ornada amb vestits reials i coronada amb una corona amb un ull, que mostra la predilecció divina, però calça escllops d'humil muntanyenca (se l'anomenava també «*la Verge dels escllops*») perquè mai no deixa de ser la humil serventa del Senyor, que en tot vol que es faci la voluntat de Déu. Destaca la seva desproporcionada mà dreta, allargada misericordiosament envers tot aquell que acudeixi amb fe i devoció a la seva protecció, ja que sempre el defensarà i ajudarà. Preguem-li amb fe i tendresa, perquè ens fou donada com a Mare al peu de la Creu (Jo 19,26) i, assumpta al cel, prega sempre per nosaltres.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

► **CONXA MARQUÈS**

Servidors dels més pobres

Tot i la recent creació de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, l'acció preferencial pels pobres en aquesta diòcesi s'ha anat desenvolupant des del moment de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona gràcies al treball de voluntaris i professionals. La Conxa Marquès és consellera de Càritas de Sant Feliu de Llobregat i cap de l'Àrea Social.

Quins són els seus principals objectius?

Vetllar perquè es dugui a terme la missió de Càritas a la diòcesi i dinamitzar el desenvolupament dels programes en els quals es vertebrava la nostra acció: infància, gent gran, sense llar... Això passa per treballar i fer equip amb professionals, contractats o voluntaris, perquè la tasca sigui al més eficient.

Per què necessita treballar amb persones en situació de pobresa?

La veritat és que no ho sé. Crec que és una opció que vaig prendre de jove, pensant en la voluntat de deixar el món una mica millor de com l'havia trobat, la necessitat de justícia social, el sentir que Déu m'empenyia a concretar en acció la meua fe... Tot un plegat de motius que un dia em van dur a fer treball social i la sort que Càritas volgués que formés part del seu equip.

Se sent realitzat com a cristià, un voluntari de Càritas? Per què?

Se sent realitzat com a cristià si és la seva fe la que el duu a ser voluntari. I un voluntari no cristià, mogut per altres raons, se sent realitzat com a persona i en comunió amb el voluntari cristià. El voluntari dóna el seu temps i treball de forma lliure, vocacional, estimulant i gratuïtament. Els sentiments i les emocions que rep el voluntari en desenvolupar la tasca encomanada el gratifica enormement i el fa créixer com a persona.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Juan de Dios, con los enfermos auestas

La figura emblemática del servicio cristiano a los enfermos es el portugués Juan de Dios, nacido en Évora en 1495, que primero fue soldado de Carlos V y después trabajó como pastor. En Granada oyó predicar a Juan de Ávila (1539) y se sintió completamente transformado al escuchar su comentario sobre las bienaventuranzas.

Recorría las calles de Granada y llevaba auestas a los pobres y enfermos que encontraba en los soporales y los llevaba a una casa que acomodó con lo indispensable, «donde —decía él— pueda recoger a los pobres desamparados y faltos de juicio y servirles como yo deseo».

Para él, el hospital era un lugar sagrado, casa de Dios, abierto a todos los pobres desamparados sin distinción.

La identificación con el dolor humano marca toda su vida, su actuación y sus fundaciones. Por eso la acogida de la «casa de Dios» de Juan de Dios era universal y no estaba limitada por ningún tipo de consideración social, cultural o religiosa. Cualquier necesitado o desamparado tenía derecho a ser acogido. Murió en 1550 con el crucifijo entre las manos.

En pleno siglo XXI, los Hermanos Hospitalarios mantienen el carisma de su fundador en los hospitales y clínicas; es decir, siguen viviendo el evangelio de la misericordia allí donde existe pobreza, enfermedad y sufrimiento.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

SER PADRES

El valor del esfuerzo

Hay que empezar pronto a hacer de sus hijos personas responsables y autónomas, evitando sobreprotegerlos y hacerles los trabajos que puedan hacer por sí mismos. Pueden fomentar la responsabilidad de sus hijos a partir de un año y medio aproximadamente, poniéndoles pequeñas metas en la actividad diaria, hitos que puedan asumir pero que les supongan un reto personal.

En esta etapa hay que acompañarlos, animándoles a ser responsables y valorándoles el trabajo que hayan hecho (información que he sacado de: www.gen.cat/ensenyament/familiaiescola).

He aquí unos ejemplos:

- Que se vayan acostumbrando, cuando empiecen a caminar, a ordenar sus juguetes, sus libros...
- Valore el esfuerzo de sus hijos cuando cumplan sus pequeñas responsabilidades.
- Acompañeles en las pequeñas tareas, dándoles apoyo cuando lo necesiten, para que vayan cogiendo confianza.
- Pídales constancia y esfuerzo cuando comienzan una actividad y no la quieren acabar porque les cuesta.
- Explíqueles cuentos o historias donde gracias al esfuerzo los protagonistas pueden conseguir los objetivos que persiguen.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Resucitaremos

Da gozo contemplar la cara de satisfacción de unos padres ante el triunfo de un hijo... o la de los esposos, los amigos, la de aquellos que se quieren bien. ¿Y a nosotros? ¿Se nos nota en nuestra vida la alegría por el triunfo de nuestro Señor Resucitado?

Si, exultantes, decimos: Señor, ¡felicidades!, y nos abrimos a su palabra, en el fondo de nuestro corazón nos parece oírle responder: ¡Felicidades a ti también! «Esta es la voluntad de mi Padre: que el que ve al Hijo y cree en él tenga Vida eterna y que yo lo resucite en el último día» (Jn 6,40); «permaneceremos con el Señor para siempre» (1Ts 4,17); «seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es» (1Jn 3,2).

¿Cómo es Cristo resucitado?... Se muestra a los que serán sus testigos, se acerca al apóstol que le necesita, ofrece la solución a la desazón de una pesca infructuosa, prepara de comer, aviva nuestra respuesta —¿me amas?—, parte el pan de la Eucaristía, bendice, da la Paz, envía en misión... Es Jesús, manso y humilde de corazón, que conserva las llagas de su pasión, que sigue lavándonos los pies... Como hijos, imitando sus actitudes en nuestro hoy nos preparamos para el día que, Buen Pastor, nos lleve con ternura sobre sus hombros junto a él y nos resucite.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 12. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 11,1-18 / SI 41 / Jn 10,11-18]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. Romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports.
- 13. □ Dimarts** [Ac 11,19-26 / SI 86 / Jn 10,22-30]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bètharam.
- 14. □ Dimecres** [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar.
- 15. □ Dijous** [Ac 13,13-25 / SI 88 / Jn 13,16-20]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).
- 16. □ Divendres** [Ac 13,26-33 / SI 2 / Jn 14,1-6]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.
- 17. □ Dissabte** [Ac 13,44-52 / SI 97 / Jn 14,7-14]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18. □ † Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 6,1-7 / SI 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungut el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.»

Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Todo Israel esté cierto de que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías.»

Estas palabras les traspasaron el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y bautizaos todos en nombre de Jesucristo para que se os perdonen los pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos y, además, para todos los que llame el Señor, Dios nuestro, aunque estén lejos.» Con estas y otras muchas razones les urgía, y los exhortaba diciendo: «Escapad de esta generación perversa.» Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día se les agregaron unos tres mil.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos:

Si obrando el bien soportáis el sufrimiento, hacéis una cosa hermosa ante Dios. Pues para esto habéis sido llamados, ya que también Cristo padeció su pasión por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca; cuando lo insultaban, no devolvía el insulto; en su pasión no profería amenazas; al contrario, se ponía en manos del que juzga justamente. Cargado con nuestros pecados subiò al leño, para que, muertos al pecado, vivamos para la justicia. Sus heridas os han curado. Andabais descarriados como ovejas, pero ahora habéis vuelto al pastor y guardián de vuestras vidas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Os aseguro que el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda, y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas, camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.»

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «Os aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estrago; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

Crist, Bon Pastor. Escultura de finals del s. III, Museu de les Termes (Roma)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús, la porta de les ovelles

L'escena del text d'avui era familiar i coneguda no fa tants anys. En els poblets hi havia un corral comú on es guardaven de nit les ovelles i els cabrits de tothom. Així podien protegir-los millor. De bon matí, els pastors i pastores anaven a buscar les ovelles i, de la porta estant, les cridaven pel seu nom. Les ovelles que reconeixien el pastor o la pastoreta sortien i els seguïen. Els pastors coneixien el nom de cada ovella o de cada cabrit, i les cridaven pel seu nom. Per part seva, les ovelles i els cabrits coneixien la veu del seu pastor o de la seva pastoreta i els seguïen. Aquesta és la base de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, l'auditori no va comprendre l'ensenyament de Jesús. Potser nosaltres tampoc l'entemem per què la pleta comuna dels pobles fa anys que va desaparèixer. En canvi, l'ensenyament de la paràbola és vigent: cada un tenim o hem de tenir una relació personal amb Jesús. Com ell la té amb el Pare. Aquí hi ha el nucli de la paràbola del bon pastor.

Tanmateix, el text d'avui parla de Jesús com de la porta de les ovelles, en una formulació molt èmfatica com tantes d'altres en l'Evangeli de Joan: «Jo sóc el pa», «jo sóc la llum», «jo sóc la vida», «jo sóc el bon pastor», etcètera. La imatge de la porta, però, no surt enlloc més en l'Evangeli de Joan. Ara bé, «jo sóc la porta» és molt proper a «jo sóc el camí». I, en-

cara que la imatge del camí tampoc surt enlloc més en l'Evangeli de Joan, tanmateix sí que se'ns explica què vol dir que Jesús és el camí: «Jo sóc el camí, en tant que sóc la veritat que porta a la Vida» (Jn 14,6). És a dir, Jesús és el camí en la mesura que és la revelació del pla de Déu (la veritat, cf. Jn 1,14.16.17) que ens ha de portar a la vida.

El missatge de l'Evangeli de Joan està tot encabint en aquesta fórmula. Per això, «jo sóc la porta» és l'entrada al camí que condueix a la plenitud. Ho diu el text d'avui en la seva formulació final: «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). És la plenitud per a tots.

Pasqua 2014

La celebració del temps de Pasqua, que culminarà el proper 8 de juny amb la celebració de la Pentecosta, es va iniciar a la diòcesi amb els tradicionals cants de Caramelles, que es van dur a terme en moltes parròquies.

A La Seu d'Urgell, la festa més important de l'any, es va encetar amb el cant dels caramellaires infantils, que conduïts per Rafael Llovet, van acabar un llarg recorregut al Claustre de la Catedral de Santa Maria, on van ser rebuts per l'Arquebisbe Joan-Enric i on van fer un petit concert, envoltats d'amics i família.

El dia de Pasqua, després de l'Eucaristia de les dotze, també el grup de caramellaires de la Germandat de St. Sebastià va oferir a la porta de la Catedral un concert de Caramelles, en el que va participar Mons. Joan-Enric Vives, que havia presidit la celebració. En la seva homilia va remarcar la necessitat d'acollir la joia de la Pasqua, amb cor humil i disponible, per ser testimonis del Ressuscitat. Animà a ser coratjosos davant el món d'avui, que Déu estima, però que es manté superficial i arrelat en l'egoisme i el poder de les armes i el diner: «Cal que retornem a Galilea, que allà el veurem. Retornar a la manera de viure dels inicis de la crida, quan el Senyor predicava les Benauran-

Caramelles al Claustre

Caramelles a La Seu

ces i començar a viure-les amb novetat de vida, per la força de l'Esperit Sant que ens ha estat donat.»

En d'altres indrets de la diòcesi, amb gran tradició en el cant de les Caramelles, es van anar fent concerts amb els cants que anuncien la joia de la Resurrecció, i també alguns aplecs populars, com el de La Trobada, a Montferri, a l'Alt Urgell, on es va dur a terme una visita guiada a l'església de Nostra Senyora de la Trobada i un concurs de mones artesanals, el pastís tradicional de la festa.

Mons. Eusebio Hernández Sola anima a viure la joia del pontificat de Francesc

Mons. Eusebio Hernández Sola, bisbe de Tarazona, va ser l'encarregat enguany d'impartir la conferència amb el títol «L'Església del Papa Francesc» a la Jornada Sacerdotal del Dilluns Sant, Mons. Hernández parlà abastament el que ha significat el primer any de pontificat del Sant Pare i va fer un anàlisi personal i acurat de quin és el seu pensament i acció. Aquest acte acadèmic es va dur a terme en la sala d'actes del Seminari Diocesà. En acabar, se celebrà la missa i la benedicció de l'Oli dels Malalts i dels Catecúmens. També es féu memòria durant la celebració, dels preveres traspasats des de la darrera Pasqua: Mn. Dídac Martín, Mn. Josep Casas, Mn. Pere Ribes, Mn. Facund Salvà, Mn. Josep Mas, Mn. Pau Marquès.

Benedicció de l'Oli dels Malalts i dels Catecúmens

El Bàsquet Club d'Andorra ofereix els trofeus al Copríncep

Els jugadors, tècnics i directius del River Andorra MoraBanc van ser rebuts al Palau Episcopal per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives el dia 8 d'abril, en una recepció emotiva i alegre. L'equip i la junta directiva van presentar al Copríncep els trofeus aconseguits aquesta temporada, en un acte històric, doncs és la primera vegada que un equip esportiu andorrà és rebut per un Copríncep d'Andorra.

El president del BC River Andorra MoraBanc, Sr. Gorka Aixàs, acompanyat pel tresorer Sr. Sergi Romero, el director general Sr. Francesc Solana; i per l'equip, encapçalats pel seu capità Pablo Sánchez i per l'entrenador Sr. Joan Peñarroya, va agrair el suport moral del Copríncep a l'equip i l'oportunitat de ser rebuts al Palau.

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va felicitar el River Andorra MoraBanc pels èxits aconseguits durant aquesta temporada on s'han aixecat els títols de Campió de la Lliga Catalana, de la Copa Príncep i de l'Adecco Or. Tres títols que l'han portat a fer realitat un somni de l'ascens que feia 22 anys que no es produïa, així com la fita de pujar a la Lliga Endesa. El Copríncep va posar en relleu la cohesió social que ofereix el bàsquet a Andorra i va manifestar l'oportunitat que representa l'ascens a la millor lliga d'Europa.

Celebració de la Setmana Santa

Processó a La Seu d'Urgell

Via Crucis a Ponts

Setmana Santa a la Vall Fosca

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA: DE RAMS A PENTECOSTÉS

Jesús, el pastor, el bo

El pasturatge i l'agricultura han estat les dues primeres professions de la humanitat. En el llibre del Gènesi hi llegim que Caïn i Abel, els fills d'Adam i Eva, es dedicaven a aquests menesters. I, fins als nostres dies, han estat la base del sector primari de l'economia d'un país.

A la ramaderia es dedicaven els patriarques Abraham, Isaac, Jacob, Moisès... Algun profeta era pastor, com Amós. I pastor havia estat també David, el més gran rei que mai tingué Israel.

A més, un dels elements principals de la pasqua jueva —immolar un corder i pintar amb la sang les llindes de les portes— és tret de les pràctiques dels pastors nòmades.

Després de l'assentament a la terra de Canaan, quan part del poble vivia en poblacions i cultivava la terra, sorgiren algunes tensions entre pagesos i pastors. Cadascuna de les dues activitats era addicta a una realitat ideològica i social. Mentre el pastor mantenia els principis ideològics i religiosos, i feia la feina amb la rutina de sempre, el qui vivia de l'agricultura assajava canvis, no solament instrumentals amb eines noves per cultivar la terra,

Pastor a la Vall de Cremisan

sinó també ideològics (obert a altres cultures) i religiosos (culte a altres déus, com a Baal, déu cananu de la fertilitat).

D'aquestes tensions n'és un exponent el relat bíblic de la mort d'Abel —el pastor— en mans del seu germà Caïn —el pagès.

Al llarg de la Bíblia sovintegen les imatges del pastor i el ramat per referir-se a l'amor i l'atenció

amb que Déu cuidava del seu poble. Tots hem cantat aquella tornada «El Senyor és el meu pastor, no em manca res» amb que comença el salm 22. També s'al·ludeix als pastors en parlar dels governants i dels dirigents del poble, dels qui tenien el deure de conduir els destins de la comunitat.

I entre imatges de ramats i simbolismes de pastors, no hi falta a la Bíblia textos que recriminen els mals pastors per fer mal feta la seva feina, per no cuidar del ramat, per mirar solament els seus interessos i la seva comoditat.

Està molt en línia bíblica que Jesús posi la paràbola del pastor i que parli de la seva dedicació als senzills i humils com la cura que té un pastor pel seu ramat. I Ell fa realitat les seves paraules: «Jo sóc el Bon Pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles» (Jn 10,11).

Amb sentit d'universalitat afegirà: «Tinc encara altres ovelles que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor» (Jn 10,16).

Mn. Ramon Sàrries